

Η ιστορία του Διαβόλου

Σε όλες σχεδόν τις θρησκείες, όπου υπάρχει το δίπολο Καλού και Κακού, αυτά προσωποποιούνται με την μορφή θεοτήτων. Η προσωποποιημένη ύπαρξη του Κακού, δεν θα μπορούσε, φυσικά, να λείπει κι απ' την εβραϊκή θρησκεία, η οποία επικρατεί έως και τις μέρες μας, όπου ευδοκιμεί ο Ιουδαϊσμός και ο

Ιουδαίοχριστιανισμός.

Όπως συμβαίνει με τα περισσότερα στοιχεία της μυθολογίας-ιστορίας των Εβραίων, ο Διάβολος (Σατανάς) είναι στοιχείο μυθολογίας άλλων λαών, το οποίο οι συγγραφείς της Βίβλου, «δανείστηκαν» και το προσάρμοσαν στις δικές τους ιδεοληψίες. Από την περσική και ελληνική μυθολογία, δεν χρησιμοποίησαν μόνο την ιδέα του προσωποποιημένου Κακού, αλλά και στοιχεία που το συνοδεύουν, όπως η Κόλαση. Το βασίλειο του Άδη, ο κάτω κόσμος, η μορφή του θεού Πάνα με την οποία αποδίδεται συχνά ο Διάβολος κ.ά., αποτελούν ενδεικτικά στοιχεία της προσαρμογής (και διαστροφής) ξένων μυθολογικών στοιχείων στην ιουδαϊκή θρησκεία -και κατά συνέπεια στην χριστιανική.

Ενδεχομένως, η ύπαρξη του «έκπτωτου άγγελου» (κι εδώ γεννάται η εύλογη απορία, γιατί ο Θεός δεν εξόντωσε τον Διάβολο, αλλά απλά τον έδιωξε και τον άφησε ν' αλωνίζει) στις θρησκείες αυτές, να ήταν σχετικά ανώδυνη, εάν δεν συνοδεύονταν στην πορεία του χρόνου με ειδεχθή εγκλήματα, τα οποία συντελέστηκαν στο όνομα του Καλού και στα πλαίσια μεθόδων όπως η Ιερά Εξέταση ...